

som jo ogsaa andre ærede Medlemmer af dem, der holde paa, at de militære Bevillinger indskrænkes, ofte have udtalt, at, naar vi give disse Bevillinger, maa vi, hvad den særlige tekniske og sagkyndige Anvendelse angaar, følge Regjeringen. Det er ikke vel muligt for os at tage det store Ansvar paa os, at træffe afgjørende Beslutninger her efter den Opfattelse, som vi kunne finde paa vore egne Veie. For saavidt kan jeg altsaa ikke komme til noget andet Resultat, end at, hvad de aarlige, almindelige Bevillinger angaar, maa jeg forandre mit Standpunkt og giver efter for de Fordringer, som Naar efter Naar ere stillede til os saavel af Regjeringen som af alle andre Sagkyndige.

Men paa den anden Side kan jeg ikke Andet end finde det Standpunkt, som Flertallet med Hensyn til de militære Bevillinger i det Hele og Store indtager, fuldstændig rigtigt. Jeg er fuldstændig enig med Flertallet i at forlange en samlet Overveielse saavel i teknisk Henseende som tillige af de finansielle Planer, der maa gaa forud for de store Krav, der stilles til os. Jeg udtalte allerede ifjor, at jeg fandt det fuldstændig usforvarligt fra Regjeringens Side at komme med saadanne store Krav uden tillige at anvise særlige Midler til at dække dem. Jeg vilde paa ingen Maade været gaaet ind paa at bevilge disse store Summer, og jeg vilde i mere end et Spørgsmaal netop af den Grund være kommen til at gaa imod den forrige Finansminister, Finansminister Krieger, som havde stillet sig paa den stærkt udprægede Maade, som han gjorde til denne Sag. Naar den ærede Taler, som nylig havde Ordet, det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Ville), bebrejdede os, at vi ikke havde bevilget Mere, vi havde dog let kunnet udrede det, til de militære Krav, og han navnlig talte om Fædrelandskjærlighed, og naar jeg fra saa mange Sider hører fremhævet, at denne Fædrelandskjærlighed skulde kræve, at vi gif videre, end vi hidtil ere gaaede, kan jeg ikke Andet end gjentage en Sætning, som tidt er kommen fra vor Side, som ikke have de samme Opfattelser, at man virkelig ikke har Lov til at sige, at vi have bevilget Lidt til de militære Diemed. Det er aldeles ikke rigtigt, vi have jo endog aarlig bevilget Mere end, hvad der forlangtes, dengang Planen blev lagt. Intet Menneske tænkte dengang paa Mere end i det Øieste 5½ Million Rigsdaler om Aaret; men i Virkeligheden have vi, naar man ser næriere efter, snarere anvendt aarlig 7 Millioner og ikke 5½ Million. Man har derfor ikke Lov til at sige, at vi bevilge Lidt. Se vi paa Indtægten af de egentlige Skatter, er det næsten Halvdelen, som gaar med til militære Diemed, det er ikke smaa Dele af Borgernes Indkomster, som ere givne bort til disse Sager. Det er ganske naturligt, at de Mænd, som særlig have gjort sig det til deres Livsopgave at beskæftige sig med mi-

litære Anliggender, ere tilbøjelige til at stille Kravene saa store, at man næsten kan sige, at for dem er det ikke muligt at komme vidt nok i denne Retning, og jeg kan ogsaa forstaa, at Folk, der betragte Sagen fra den, jeg havde nær sagt, mere kvindelige Side, i alt Fald fra Jørelsens Standpunkt, kan komme til at udtale en saadan Sætning som, at Fædrelandskjærligheden kræver langt større Bidrag i denne Henseende, end vi have givet; men jeg benægter paa det Stærkeste og skal tilbagevise Beskyldningen, hver Gang den kommer frem, at de Mænd, der ikke ville give Bevillinger til denne Slags Ting, skulle mangle Sandisen for Fædrelandets Vel. Man har ikke Lov til at sige dette (Ville: Det har jeg ikke sagt!). Det ærede Medlem talte dog om, at Fædrelandskjærligheden krævede, at vi skulle gaa videre. . . (Ville: Det var ikke mine Ord!) Maasse faldt Ordene ikke saaledes, men det ærede Medlem talte om de Bevillinger, vi have negtet i de foregaaende Naar — jeg har været med til at negte disse Bevillinger — og det ærede Medlem talte om, hvad Fædrelandskjærligheden krævede, og om det tunge Ansvar, vi havde taget paa os, og jeg kan saaledes ikke forstaa hans Uttringer anderledes, end som jeg har fremhævet (Indsigelse fra Ville). Ganske vist kan jeg jo se det efter i Tidenden, og maasse er det muligt, at jeg noget har misforstaaet det ærede Medlem, men iøvrigt taler jeg jo ikke alene om, hvad vi nys have hørt fra det ærede Medlem, men om den hele Stemning, som gjør sig gjældende baade i Pressen og paa mange andre Steder. Jeg tilstaaer, at Alt dette øver paa mig — og der er jo Mange, der i disse Sager indtage en endnu mere tilbagetrukket Holdning end jeg — en næsten irriterende Indflydelse, og skulde der være Noget, der kunde gjøre mig end mere tilbøjelig til ikke at gaa ind paa disse gjentagne Forlangender, saa skulde det være den Maade, hvorpaa disse Forlangender fra saa mange Sider blive stillede. Naar jeg nu imidlertid ved denne Leilighed paa ny vil undersøge, hvorledes jeg vil stemme, idet jeg, som sagt, i saa Meget er enig med de Betragtninger, der gjøres gjældende fra Flertallets Side, men jeg paa den anden Side opstiller Spørgsmaalet, om det er rigtigt at gaa med Flertallet, hvor det ikke gjælder de extraordinære Forlangender, hvortil, det indrømmer jeg, hører Anvisningen af de særlige finansielle Udveie, der da maatte være at søge — naar jeg, som sagt, paa ny undersøger Forholdet, kommer den Betragtning frem for mig, at jeg ikke kan Andet end tage Hensyn til, hvorledes Beflaffenheden er af Flertallets Løfter. Jeg kommer da til at tænke paa de tidligere Løfter om Skat paa Indkomsten eller en Formues- og Indtægtsstat, og i det Hele paa de Løfter om Samvirken med os Andre, der i flere Retninger have været enige med, hvad der tidligere er kommet frem fra Flertallets Side, og jeg kan da ikke An-